



Ήταν 10.30 το πρωί της Δευτέρας όταν ο Αμόν Γκίλμορ, ο ηγέτης του Εργατικού Κόμματος της Ιρλανδίας και αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, κατάλαβε ότι ήταν υποχρεωμένος να παραιτηθεί από την ηγεσία των Εργατικών λόγω των καταστροφικών αποτελεσμάτων στις ευρωεκλογές και τις τοπικές εκλογές της Ιρλανδίας. Καμία πρόθεση δεν είχε ο ίδιος να προχωρήσει σε τέτοια κίνηση. Επτά βουλευτές και ένας γερουσιαστής των Εργατικών όμως είχαν ήδη υπογράψει πρόταση δυσπιστίας και από λεπτό σε λεπτό θα την κατέθεταν στην κοινοβουλευτική ομάδα του κόμματος για να γίνει ψηφοφορία καθαίρεσης του Γκίλμορ.

«Οι υπογράφωντες κάνουμε την πρόταση η κοινοβουλευτική ομάδα των Εργατικών να μην διατηρήσει την εμπιστοσύνη της στον αρχηγό του κόμματος» ανέφερε ξερά το κείμενο των Εργατικών βουλευτών. Πρόταση καθαίρεσής του από την ηγεσία του κόμματος υποβλήθηκε και από μέλη οργανώσεων των Εργατικών του βόρειου Δουβλίνου. Ο Αμόν Γκίλμορ υπέβαλε την παραίτησή του από την ηγεσία του Εργατικού Κόμματος, όχι όμως και από την κυβέρνηση! «Η απόφαση για το αν θα παραμείνω υπουργός Εξωτερικών θα ληφθεί από τον πρωθυπουργό και τον αντικαταστάτη του στην ηγεσία των Εργατικών» δήλωσε, ελπίζοντας να τον διασώσει η Δεξιά, στην κυβέρνηση της οποίας έβαλε εδώ και τρία χρόνια τους Εργατικούς με αποτέλεσμα την εκλογική συντριβή τους. Εσπευσε μάλιστα ο Γκίλμορ να δηλώσει ότι... θα παραμείνει σε δημόσιο αξίωμα!

Λίγες ώρες αργότερα, ο ηγέτης των Ισπανών σοσιαλιστών Αλφρέδο Πέρεθ Ρουβαλκάβα συμπεριφέρθηκε με πολύ μεγαλύτερη αξιοπρέπεια από τον Ιρλανδό ομοϊδεάτη του. Καθώς το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα κατέγραψε το χειρότερο αποτέλεσμα της ιστορίας του χάνοντας τις 9 από τις 23 έδρες που είχε στο ευρωκοινοβούλιο μένοντας με 14, ο Ρουβαλκάβα ανέλαβε την ευθύνη και παραιτήθηκε. «Δεν ξανακερδίσαμε την εμπιστοσύνη των ψηφοφόρων. Πρέπει να αναλάβει νέα ηγεσία» δήλωσε, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν θα διεκδικήσει την επανεκλογή του και ανακοινώνοντας τη σύγκληση έκτακτου συνεδρίου του κόμματος για την εκλογή νέου γενικού γραμματέα. Το 2009, στις προηγούμενες ευρωεκλογές, το Λαϊκό και το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ισπανίας είχαν πάρει μαζί σχεδόν 80% των ψήφων, τώρα έπεσαν αθροιστικά στο 49%. «Δεν μπορούμε να μιλάμε ακόμη για το τέλος του δικομματισμού, αλλά για την αρχή του τέλους» σχολίασε ο Πάμπλο Ιγκλέσιας, ο ηγέτης του αριστερού ισπανικού κινήματος των «Αγανακτισμένων» που κατέβηκε αυτόνομο στις ευρωεκλογές, πήρε 8% και 5 έδρες.

Την Τρίτη το ενδιαφέρον μετατοπίστηκε στη Γαλλία. Ούτε ο αρχηγός της γαλλικής Δεξιάς Ζαν - Φρανσουά Κοπέ είχε καμία πρόθεση να παραιτηθεί, παρά το γεγονός ότι η Μαρίν Λεπέν είχε σαρώσει τόσο τους σοσιαλιστές που κυβερνούν όσο και τη δεξιά κοινοβουλευτική αντιπολίτευση. «Εδώ δεν παραιτείται ο Ολάντ που πήρε 14%, γιατί να παραιτηθώ εγώ που πήρα 21%;» προφανώς σκεπτόταν ο Κοπέ και ίσως να είχε δίκιο, καθώς ποτέ οι σοσιαλιστές από τότε που σχημάτισαν ένα κόμμα στη Γαλλία δεν είχαν σημειώσει τόσο χαμηλό αποτέλεσμα. Στη χώρα του Ρισελιέ όμως οι πολιτικά άχρηστοι κατατομούνται χωρίς δισταγμό και έτσι ανέλαβε το πολιτικό γραφείο του δεξιού κόμματος UMP να υποχρεώσει τον Κοπέ σε παραίτηση. Αυτός προσπάθησε να αντισταθεί, οπότε του έβγαλαν και ένα υποτιθέμενο σκάνδαλο (υπέρβαση κατά 10 εκατομμύρια ευρώ του ανώτατου ορίου των δαπανών που επιτρέπει ο νόμος κατά την προεκλογική εκστρατεία του 2012 για την επανεκλογή του Νικολά Σαρκοζί ως προέδρου της Γαλλίας, που

καλύφθηκαν με πλαστά τιμολόγια στο όνομα του κόμματος), οπότε σε λίγες ώρες ο Ζαν - Φρανσουά Κοπέ είχε εξαναγκαστεί σε παραίτηση - και θα τρέχει και στα δικαστήρια για να μην τον χώσουν στη φυλακή!

Την Τετάρτη ο Φώτης Κουβέλης υποτίθεται ότι παραιτήθηκε, ελπίζοντας να τον... ξεπαραιτήσει η ΔΗΜΑΡ! Χθες, Πέμπτη, ήρθε η σειρά του προέδρου των σοσιαλιστών της Ουγγαρίας Ατιλα Μέστερχαζι. Το κόμμα του συνετρίβη και στις ευρωεκλογές μετά τις πρόσφατες εθνικές εκλογές. «Ως πρόεδρος του Σοσιαλιστικού Κόμματος αναλαμβάνω την πλήρη ευθύνη για αυτές τις εκλογικές αποτυχίες» δήλωσε. Είχε τουλάχιστον την ευθιξία να παραιτηθεί και από την ηγεσία της κοινοβουλευτικής ομάδας στο εθνικό κοινοβούλιο, ενώ δήλωσε ότι δεν θα είναι υποψήφιος για την προεδρία του κόμματος. Δεν γνωρίζουμε αν αυτό υπονοεί ότι θα... φτιάξει δικό του κόμμα, γιατί αυτό τείνει σε παράδοση για τους Ούγγρους σοσιαλιστές: κάθε σοσιαλιστής πρωθυπουργός που εκδιώκεται κλωτσηδόν από την εξουσία λόγω της πολιτικής που άσκησε καταβαραθρώνοντας το κόμμα, φτιάχνει ένα δικό του - όπως ο Φέρεντς Γκιούρσανι και ο Γκόρντον Μπάιναϊ!

**Δημοσιεύθηκε στο "ΕΘΝΟΣ" την Παρασκευή 30/5/2014*